

אמא ואבא יגיעו לטקס?

היו אלה שעות אחר הצהריים, לקראת תום ימי החורף של שנת 1981. הייתי אחד מטירוני גולני שצעדו בטורים ארוכים, מתרגלים את העלייה למסדר בסיום טירונות שנמשכה שישה חודשים. המסדר הזה שבסופו נזכה לחבוש את הכומתה החומה, היה חלומי של כל טירון בחטיבת גולני. השילוב של מדי א' עטורים בתג העץ והכומתה הנכספת, מעורר בי גם היום התרגשות, ממש כמו לפני ארבעים שנה, עת זכיתי להגיע למעמד הזה באתר ההנצחה בצומת גולני.

כחודש לפני הטקס מצאתי עצמי מתלבט ביני לבין עצמי אם להזמין את הוריי לצפות בטקס ולהיות איתי במעמד הזה שיהיו בו התרגשות וגאווה של סיום טירונות, אך גם לא מעט חששות לקראת ההצטרפות לפלוגות הרובאים של גולני. הפלוגות היו אז מעורבות והיו בהן חיילים ותיקים יחד עם חיילים שזה עתה סיימו טירונות. רעיון ההצטרפות לפלוגה של חיילים ותיקים יותר הטרידה אותנו, הטירונים, במידה דומה להתרגשות ולגאווה שבאו עם סיום הטירונות. חששנו מאוד ממגורים משותפים וממשימות משותפות עם חיילים שהוותק שלהם גדול משלנו. חששנו שינצלו את מעמדם וידאגו שנקבל תפקידים פחות אטרקטיביים. ההתלבטות אם להזמין את הוריי נבעה מדאגה ומתוך התחשבות במאמץ הכרוך מצדם בהגעה מקריית מלאכי לצומת גולני בתחבורה ציבורית, וחזרה בשעת חשיכה, מאמץ שנראה לי אז כדרישה מוגזמת. החלטתי לא להזכיר בבית את טקס הסיום. לא רציתי לגרום להוריי צער אם ידעו שמתקיים כזה טקס והם לא יוכלו להגיע אליו.

בנוסף, חששתי להתאכזב אם אזכיר את עצם קיומו של הטקס ובסופו של דבר הם לא יגיעו.

רבים מאיתנו, הטירונים, היו תשושים בחזרות לטקס. יום קודם לכן התקיים מסע הכומתה שלנו, במסלול מתוכנן של 50 קילומטרים. התרגשנו וחששנו גם יחד לקראת המסע הארוך שיכלול משא כבד של האפוד והמנשאים שעליהם ציוד כמו ג'ריקנים של מים, אלונקות, תחמושת וכלי נשק שונים, בנוסף לנשק האישי מסוג גליל ארוך.

היה זה מסע קשה ואיטי. מרגע שנכנסנו לשדה דרומית לעפולה היה ברור שלא נעמוד בקצב ההתקדמות המתוכנן. הגשם הטריד והיקשה על ההליכה. חשנו כיצד רגלינו שוקעות ובכל צעד נדרשנו להתאמץ ולחלץ את הרגל מהבוץ, שבקטעים מסוימים איים להגיע עד גובה הברכיים ועיכב את קצב ההתקדמות. השמיים קדרו והעננים רמזו לנו שהאל עומד להמטיר עלינו את זעמו. ואכן הגשם התעקש ללוות אותנו ופסק רק להפוגות קצרות. חיילים רבים התקשו בהליכה כזאת וכוחם של כמה מהם לא עמד להם. החובשים הגדודיים, שהגיעו בצעדים כבדים ואיטיים, היו עסוקים מאוד והשמיעו מדי פעם קריאה לאלונקה ולעוד אלונקה. המסע נמשך שעות מעבר לזמן המתוכנן, עד שהרופא הגדודי החליט בסופו של דבר לעצור לפני תום המסלול, מתוך דאגה לבריאותנו. אף שבאופן רשמי ניתנה הוראה להפסיק את המסע, עדיין היה עלינו לצאת מהשדה... זה היה קשה וארך שעות, עד שהגענו לפאתי עפולה. רעדנו מקור, לא הרגשנו את אצבעות הידיים והרגליים. חיילים ואזרחים קיבלו אותנו וסייעו לנו להחליף את המדים הרטובים ביבשים והגישו לנו תה חם. מיד כשהתאוששנו הזכירו לנו המפקדים שאנחנו עדיין טירונים. בלילה נערכו ההכנות לטקס, ואני זוכר את עצמי מציית להנחיות כאשר אני מתקשה להחזיק את העיניים פקוחות.

שעת הטקס הגיעה. שירו של יהורם גאון, "גולני שלי", הושמע שוב ושוב. צעדנו בטורים ונעמדנו בשורות. עיני החיילים סרקו את היושבים בקהל ממול. המוני אזרחים היו שם – הורים, ילדים, סבים וסבתות. מדי פעם ראינו ידיים מושטות של מי מהקהל שהצביע על חייל זה או אחר

ואמר, "הנה הוא, הנה הוא." גם חברי שעמדו בשורה חייכו מדי פעם ואף מלמלו משפטים כמו "הנה אחותי", או "איך אמא שלי מתרגשת". לרגע היו הלחישות בין השורות לרחש קל, עד שמפקד המחלקה נאלץ לנזוף בנו במבט מאיים והשתררה דממה.

ראיתי את האושר בעיניהם של בני המשפחות – הורים, אחים ואחיות – ולבי נצבט. רצייתי גם. רצייתי שגם הורי יהיו בקהל. כעסתי על עצמי. חשבתי שהייתי צריך להתקשר אליהם ולבקש שיגיעו. לא הצלחתי להבין מדוע החלטתי שלא לעודד אותם להיות איתי ברגע המרגש הזה, אף שזה היה כרוך במאמץ.

דמעות הציפו את עיני וניסיתי להילחם בהן. לרגעים הצלחתי ולרגעים פחות. קולו של מפקד הטקס והוראותיו עמעמו מעט מהמועקה. כשמפקד הגדוד הזכיר את ההורים בברכתו, שוב מצאו הדמעות את דרכן החוצה והציפו את עיני. המחשבות נשאו אותי למחוזות שונים והתעטפתי בתחושת בדידות ורחמים עצמיים. ראשי היה מושפל. מחיאות הכפיים של הקהל גרמו לי לזקוף חזרה את ראשי ואת עיני הדומעות. לרגע הבטתי כלא מאמין. מבעד לדמעות, ממש ממולי, עמדו הורי. מצמצתי שוב ושוב. הם כאן! הורי נופפו לי, שמחים שהצליחו לצוד את מבטי. ואני? חייכתי אליהם, אך לא הפסקתי לדמוע.